

Chuyến Tàu đêm

Nguyễn Bính

Gió lạnh nghe chừng đêm thấy sâu,
Mà chần với gối mộng về đâu ?
Qua sang một chuyến tàu đêm chạy,
Một chuyến tàu đêm chạy rất mau.

Những ánh đèn pha tựa nắng tà,
Toa này toa khác nối liền toa ...
Chập chờn như một con dơi lớn,
Như một oan hồn hiển hiện ra.

Tàu chạy hình như để chở buồn,
Chở người đi kẻ nhớ về thương;
Nâng bao nhiêu gót chân xinh đẹp,
Tàu chạy đêm nay có lạc đường ?

Tiếng máy vang như tiếng sấm rền,
Chuyến tàu này biết có ai quen ?
Biết đâu chả có vài tên bạn
ở một nơi nào vội vã lên ?

Lũng thừng tàu đi mất nửa rồi,
Sao không dừng lại ở ga tôi,
Lấy mười lăm phút cho tôi gửi,
Chút ít xuân xanh trả lại trời ?

Mà mãi đêm nay mới nhớ ra:
đời mình chẳng khác chuyến tàu qua.
Những từ ga lớn, từ ga nhỏ,
đời chẳng làm cho lấy một ga.

Tàu biết bây giờ chạy tới đâu ?
đêm sâu hoàn trả lại đêm sâu.
Bỏ đây một chiếc tàu kiêng đổ;
Chở một toa tim nặng oán sầu .